

LITERATURA INFANTIL I JUVENIL

Dàtils, cangurs i diversitat

ANDREU SOTORRA

www.andreusotorra.com

José Antonio Millán, *L'arbre dels nassos*. Traducció de Jordi Jané. Il·lustracions de Perico Pastor. Col·lecció *Milcontes*. Editorial Destino - Planeta. Barcelona, 2002. A partir de 5 anys.

Norma Sturniolo, *Teodora i els canvis de pell*. Traducció de Margarida Trias. Il·lustracions de Diego Bianchi. Col·lecció *Milcontes*. Editorial Destino - Planeta. Barcelona, 2002. A partir de 5 anys.

David J. Smith, *Si el món fos un poblet*. Traducció de Núria Sales. Col·lecció *Simbolet*. Símbol Editors. Sant Cugat del Vallès, 2002. A partir de 5 anys.

Il·lustració de Perico Pastor

Satoshi Kitamura, *És l'hora de banyar-se, Maulet*. Símbol Editors. Sant Cugat del Vallès, 2002. A partir de 3 anys.

Satoshi Kitamura, *L'ànec s'embruta*. Símbol Editors. Sant Cugat del Vallès, 2002. A partir de 3 anys.

Satoshi Kitamura, *L'esquirol té gana*. Símbol Editors. Sant Cugat del Vallès, 2002. A partir de 3 anys.

La col·lecció està integrada per sis títols. Edició en cartoné a prova de qual-sevol tempestat. La il·lustració domina tot el llibre. Els personatges són animals que superen petites dificultats del seu hàbitat. En aquest cas, el gat Maulet fa les set i una per amagar-se a l'hora del bany. El final és irònic. Instructiu per als que fan les primeres passes de la revolució domèstica.

Les frases curtes de cada làmina ajuden el que ha d'acompanyar la visita al llibre. Si plou, tot s'enfanga. El vent aixeca les restes del fullatge. Les relliscades són perilloses. Però si l'ànec va a parar a l'aigua no només torna al seu medi natural, sinó que queda net com una patena. La història podria ser considerada com una mena d'antitesi del conte clàssic de l'aneguet lleig.

Molt de soroll i poques ones. Però trobar-ne una pot ser un problema, perquè el difícil és saber on s'ha de guardar: ¿al niu del talp?, ¿al cau de la guineu?, ¿al niu de l'ocell?, ¿sota una pedra?, ¿en un forat de l'arbre? Tant de soroll, però, per acabar a la panxa. Els altres tres títols parlen del gat Maulet quan té son, d'un amic i del gos assedegat.

Tan a prop i tan desconeguts

JOSEP GÁLVEZ

CÒMIC

José Carlos Fernandes, *El quiosco de la utopía*. Devir Iberia. Barcelona, 2002.

Camuflat entre els productes d'espasa i fantasia o propers al rol amb què ha desembarcat a casa nostra l'editorial brasilera Devir, ha aparegut aquest àlbum, representant d'un gènere gairebé desconegut a casa nostra: la historieta contemporània portuguesa. Afortunat desembarcament que ens ha permès co-

nèixer l'obra de José Carlos Fernandes, l'autor d'aquest *El quiosco de la utopía*, primer de la sèrie *La peor banda del mundo*, i que ha estat qualificat pels especialistes de la banda *deshadada* lusitana, João Paulo Paiva i Carlos Bandeiras, com la revelació dels anys 90 a Portugal.

UNA AGRADABLE SORPRESA

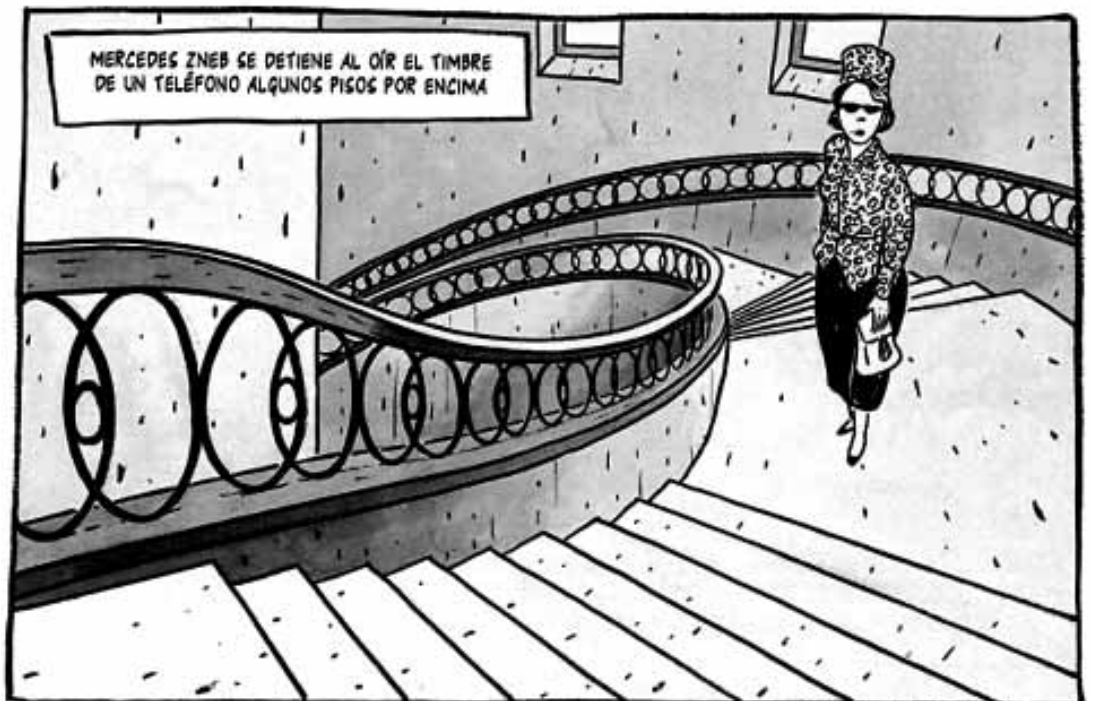
El desfasament temporal, entre el temps cultural de la creació i el del seu coneixement per part nostra, engrandeix la sorpresa davant d'un estil narratiu molt personal, gairebé tant com l'univers que construeix peça a peça, que s'expandeix amb un ritme continu historieta a historieta.

Seductor malgrat la seva discreció, és un espectacle de la configuració d'un món irreal o multireal, de la conjunció de la paraula i de la imatge per establir noves coordenades per a les activitats dels humans, de la lúdica confusió entre exterior i interior, entre constatació física i recreació. És catàleg, exòtic i alhora pròxim, de situacions més o menys oníriques nascudes de la conjuminació d'impressions, sensacions, intuïcions, suggestions i reflexions individuals o col·lectives que ens genera la necessitat de continuar descobrint aquest nou espai de la ficció historietística.

doncs, del lector. Les làmines de Perico Pastor, pintor que no és la primera vegada que s'acosta a l'àlbum il·lustrat, tendeixen a dominar pel to daurat de sorra banyada pel sol del desert. Totes, doncs, destaquen per la força del color i només reposen quan reflecteixen la palmera embruixada o la marxa del desert amb una proporció dominada pel blau del cel. El conte de Norma Sturniolo, de moment el segon de la col·lecció, explica la història d'una cangur que no s'accontenta amb la seva pell ni la bossa del ventre i decideix anar al País dels Canvis de Pell, on es trobarà amb tota mena de bèsties que, com en una passarella Gaudí, li mostraran els models que pot triar. Les il·lustracions de Bianchi són de línia geomètrica i imiten el collage en una tendència cap a la videoanimació.

RECORREGUT UNIVERSAL

Una altra editorial, Símbol Editors, amb seu a Sant Cugat del Vallès, ha tret també col·leccions noves. Un àlbum vol explicar als lectors que hi ha un gran poble anomenat món. Les il·lustracions, gairebé pintures de petit format perquè ocupen la majoria les làmines dobles, serveixen per fer un recorregut universal per les diverses nacionalitats, llengües, edats, religions, aliments, aire i aigua, l'alfabetització, l'economia, l'energia, la història i el futur. Un breu apèndix explica com es pot orientar els petits lectors i explicar el contingut del llibre, que a vegades sembla que tendeixi a ser un recull estadístic, però que té com a objectiu divulgar el fet que la diversitat del món es mereix un tractament sense discriminacions. Una eina senzilla però rigorosa per a escolars.

JOSE CARLOS FERNANDES

La branca infantil i juvenil de Destino, del grup Planeta, ha remodelat la seva línia amb àlbums il·lustrats -continuant la tradició del premi Apelles Mestres- i la de l'àlbum més petit amb la col·lecció *Milcontes*, que preveu la novetat de pròxima aparició de l'escriptora Carme Riera en el conte infantil.

De moment, José Antonio Millán i Perico Pastor fan tàndem en *L'arbre dels nassos*, un conte del desert d'Aràbia que, si no fos perquè el nas del personatge protagonista es converteix en dàtil de tant posar-se els fruits de la palmera al nas, es podria dir que fa l'ullet a Pinotxo i la seva nàpia de fusta. El cas és que tots els misteris tenen una explicació o altra. I veritat o mentida, la d'aquest cas es troba en un arbre embruixat que pispa els nassos i els substitueix per un dàtil d'enormes dimensions.

En una picada d'ullet al flautista d'Hamelin, el personatge recapta per viles i ciutats els voluntaris que volen sortir a la recerca del seu nas i, com si parodiés Bush, el jove protagonista aconsegueix un exèrcit de voluntaris amb dàtil, disposats a fer l'Operació Nas del Desert. Amb l'única diferència que, aquí, Saddam és una bruixa, i el petroli són els nassos de la palmera embuixada que pertanyen als seus propietaris.

Aquesta és una lectura entremaliada i lliure del conte escrit per Millán i il·lustrat per Perico Pastor. Però, per descomptat, també se'n pot fer la lectura tradicional. Per exemple, l'arbre dels nassos podria ser el substitut encantat de l'home dels nassos que ningú no ha aconseguit mai de trobar l'últim dia de l'any. A gust,